

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
Δερλέντζου, Συμειώματα
Βουλκικῶν χρονικῶν, σ. 29-30.

①

Κοκκινᾶς

Νικόλαος

Ο Κρούσιος (Annaeum Suevicoeum dodecas tertia, φεαγουόρτη 1596, σ. 823)
σημειώνει: « Μηνὸς Ἰουλίου τεσσαρεσκαίδεκάτῃ (τοῦ ἔτους 1589) συνήντη-
σέ με ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ἔμμεν Νικόλαος Στεφάνου ἐν πόλει Ἰωαν-
νίνων, ἄξιολύπητος, γέρον πολιοῦς, ἐτῶν ἐξήκοντα ἑνός· οὗτος συνέ-
λεγε ἔρανον πρὸς ἐλευθέρωσιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, τοῦ πρὸς πατρὸς δέου
καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου, οἱ δὲ διακνύσαντες προγενεστέραν τινὰ
αἰχμαλωσίαν εἶχον ἀπαχθῇ καὶ αὐθις, ἐν ᾧ ἔπλεον εἰς Βενετίαν, αἰχμά-
λωτοι εἰς Τεμπολιν τῆς Βαρβαρίας· ὅτι ταῦτα ἦσαν ἀληθῆ ἐπιστοποίη →

διὰ γράμματος, ἀπὸ τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους
1586, ὁ δούξ τῆς Βενετίας καὶ ἄλλοι· τῷ ἐοί μεμβράνης μαρτυρικῇ
γράμματι τοῦ δουκὸς τῆς Βενετίας ἦτο προσηρτημένον μολύβδιον.
σφράγισμα ἐξ' οὗ ὕσπῃρχον τὰδε· «PASCALIS CICONIA DEI GRATIA DUX
VENETIARUM IT». [Ὁ Ζερλέντης ὑποσημειοῖ: κ' ἐκ τῶν γενομένων ἐρευνῶν ἐν Βενετίᾳ
ἐν τοῖς γράμμασι τῶν δοχῶν γίγνεται δῆλον ὅτι τὸ γράμμα ἦν πλαστόν].

Ὁ Ζερλέντης ἐκλογούθως (σ. 30) μεταφέρει ἀπὸ τὸν Κρούσιον τὰς διηγή-
σεις τοῦ Νικολάου Στεφάνου περὶ τραυματισμοῦ τοῦ ἐν Πομερανίᾳ κατὰ τὴν διάρκειαν
τοῦ ταξιδίου του. Ὁ Κρούσιος παραδέττει — καὶ τὸ μεταφέρει καὶ ὁ Ζερλέντης —
ἀπόσπασμα ἱκετηρίου ἐπιστολῆς τοῦ ἐν λόγῳ Νικολάου Στεφάνου, ἐλληνιστὶ
γεγραμμένης: «Καθ' ἡμέρινόν υλαῖμεν τὴν τύχην μας πού μας ἐξανα-
→

συλάβωσε καὶ δὲν ἔχομεν τί νὰ κάμωμεν · μόνον διὰ τὸν Κύριον, ᾧ τι
δύνασαι, βοήθησέ μας, διότι δὲν ἔχομεν ἄλλον ναεῖν, μόνον
πρῶτα τὸν Θεὸν καὶ δεύτερον ἐσένα, νὰ μᾶς λυπηθῇς ».

Τὸ σημεῖωμα τοῦ Κρουσίου συνεχίζεται: « Πατὴρ τούτου τοῦ
Νικολάου ἦτο ὁ Στέφανος ἄρχων [ἡλ. ἐλλανιστὶ παρὰ Κρουσίῳ], ὃς ἤρχεν
ἐξ πόλεων: Ἰωαννίνων, Ὀστανίτσας, Σιπαλίτσας [διορθωτέον Δι-
παλίτσας — Σημ. Λ. Βραν.], Μεσσαλίας, Ἀφοριτσάνης καὶ Βαλλο-
βίτσας. ὥς, ἵνα ἀφαιρέσῃ παρ' αὐτοῦ ὁ Τοῦρκος, ἐφόνευσεν αὐτὸν

ἰσὺς ἀντήμοντα ἑτῶν, τὴν σύζυγον αὐτοῦ Μαρίαν, τοὺς υἱοὺς
 Θεόδωρον καὶ Ἰωάννην, τὰς θυγατέρας Ἀναστασίαν καὶ Θεοδοσίαν· ὁ Νι-
 κόλαος καὶ Ἰωάννης τότε ἦσαν παιδάκια· ἐκαλεῖτο αὐτὸς ὁ
 οἶκος Κοκκινᾶ, αὐτὸς δὲ Νικόλαος Στεφάνου Κοκκινᾶς [αἱ τρεῖς τελευ-
 ταῖαι λέξεις ἐλληνιστί παρὰ Κρουσίῳ].

«Ἡ πόλις Ἰωαννίνων ἔχει δεκαπενταχίλια οἴκους καὶ περὶ αὐτῶν
 τείχη». —